

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **M.Q. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 11. 2020 č. j. OAM-655/ZA-ZA13-HA10-2020,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020 č. j. OAM-655/ZA-ZA13-HA10-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost této žádosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 30. 9. 2020, je v pořadí již druhou a důvody uvedené v této žádosti jsou opakovaně stejné, jako uváděl v první žádosti ze dne 11. 6. 2015. V rámci řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu ze země původu a obav návratu do vlasti. Žalovaný vycházel z informací o zemi původu žalobce, ze kterých dovedl, že ve Vietnamu nedošlo od doby projednávání předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu k žádné nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítal, že žalovaný v průběhu správního řízení porušil ust. § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že dostatečně určitě vymezil nové skutečnosti, které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, příp. že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Žalobce vylicil žalovanému dostatečně důvody představující podstatnou změnu v zemi jeho původu ve vztahu k možnosti se domáhat ochrany před pronásledováním ze strany bývalého obchodního partnera. V jeho vlasti se jedná o autoritářský režim, který svévolné násilí mezi jednotlivci nepostihuje, což představuje důvodné ohrožení bez ochrany státních složek. Možností dovolat se ochrany před hrozícím nebezpečím ze strany bývalého obchodního partnera žalobce se žalovaný na základě dostupných zpráv vůbec nezabýval, přestože na ně žalobce opakovaně poukázal jako na „významnou okolnost, která dostala změny v důsledku prohlubování tamnějšího autoritářského režimu“. Dále žalobce namítal, že v jeho případě jsou důvody zvláště zřetele hodné s ohledem na jeho osobní poměry jakožto otce nezletilé dcery, která má na území České republiky platné pobytové oprávnění a je na jeho výživě i péči zcela závislá. Jeho situaci je tedy nutné posuzovat z hlediska ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu, čímž se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalobce opakovaně v řízení poukázal na to, že na území České republiky má pevné vztahy, rodinu, družku, která má zde povolen trvalý pobyt a se kterou má společnou dceru narozenou 30. 3. 2014. Česká republika je vázána mezinárodní úmluvou o právech dítěte a žalobce tak splnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020 č. j. OAM-655/ZA-ZA13-HA10-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 30. 9. 2020. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti žalobce dne 5. 10. 2020 uvedl, že poprvé z Vietnamu odcestoval do České republiky v roce 2004 za účelem sloučení s otcem, pobýval zde jen pár měsíců a poté se vrátil do Vietnamu. Podruhé z vlasti odcestoval do České republiky v roce 2012 za stejným účelem. Poté zde měl trvalý pobyt, který mu následně zrušili a v roce 2014 se vrátil do Vietnamu, avšak po měsíci a půl přiletěl zpět do České republiky a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. Chce tady pracovat a živit dceru. Zrušili mu trvalý pobyt, proti tomu se odvolal a nyní čeká na výsledek soudu. Ve Vietnamu měl jeden konflikt se soukromou osobou, což uváděl i v předchozím řízení. Nic se nezměnilo a jiné důvody nemá. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu žalobce Vietnamu, a to údaje Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2019 a informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 1. 9. 2020 ohledně bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu se stavem k září 2020. Správní spis obsahuje i dokumentaci týkající se žalobcovy první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 11. 8. 2015. Jako důvody této žádosti tehdy uvedl, že se nechce vrátit zpátky do Vietnamu, že tady má dcerku a družku a chce zůstat s nimi. Dále uvedl, že tenkrát také spolupracoval s jedním známým a mezitím došlo k nějakému sporu, který nebyl řešen a žalobce se teď bojí, že pokud se vrátí a tohoto člověka potká, tak to bude mezi nimi další velký problém. V případě návratu se obává tohoto člověka, má starost o svou dceru, která by zůstala bez otce a jeho družka jej také potřebuje v domácnosti i podnikání. Tytéž důvody žalobce opakoval při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který s ním být uskutečněn dne 11. 8. 2015. O této první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016 č. j. OAM-677/ZA-ZA02-HA08-2015 tak, že žádnou z forem mezinárodní ochrany žalobci neudělil. Dne 6. 10. 2020 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, což stvrdil vlastnoručním podpisem; podle úředního záznamu ze dne 9. 10. 2020 se k tomuto seznámení s podklady nedostavil a k podkladům pro rozhodnutí žalovaného se tedy nevyjádřil.
6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

7. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
8. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
9. Zásadním žalobním bodem žalobce byla v této právní věci jeho žalobní námitka, že jeho nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany neměl žalovaný posoudit jako nepřípustnou podle shora citovaného ust. § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v důsledku toho zastavit řízení podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobce namítal, že uváděl nové skutečnosti svědčící o tom, že by mohly být důvodem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, příp. pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Tyto důvody podle žalobce nebyly předmětem zkoumání v předchozím správním řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody žalobce spatřoval v „podstatné změně v zemi jeho původu ve vztahu k možnosti domáhat se ochrany před pronásledováním ze strany bývalého obchodního partnera“. V zemi jeho původu se není možné domáhat ochrany státních orgánů, neboť autoritářský režim svévolné násilí mezi jednotlivci nepostihuje. Žalobce v tomto směru namítal, že se žalovaný nezabýval možností dovolat se ochrany před hrozícím nebezpečím ze strany bývalého obchodního partnera žalobce, přestože na ni žalobce opakovaně poukázal jako na „významnou okolnost, která dostala změny v důsledku prohlubování tamnějšího autoritářského režimu“. Uvedenou žalobní námitku nelze hodnotit jako důvodnou. Žalobce totiž v nynějším řízení o žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl, že o ni žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení, a zmínil se o tom, že se Vietnamu měl ještě jeden konflikt se soukromou osobou. V rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod uvedl, že spolupracoval s jedním známým, že mezitím došlo k nějakému sporu, který nebyl řešen a že pokud se vrátí a toho člověka potká, bude mezi nimi další velký problém. Při pohovoru konaném 11. 8. 2015 uvedl, že s touto osobou investovali peníze do restaurace a že vznikl spor spočívající v tom, že dotyčný po něm žádal splácení celého podílu této investice. Když v roce 2014 se s tímto společníkem při návštěvě Vietnamu setkal, hrozil mu, že pokud se s ním žalobce nevyrovná, bude mu působit potíže. Tento důvod žalovaný v rozhodnutí ze dne 7. 3. 2016 jako důvod pro udělení azylu či mezinárodní ochrany neuznal, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí odkázal i na výpověď žalobce, který tehdy uvedl, že v případě fyzického napadení by měl možnost se obrátit na policii. Obavy z pronásledování soukromou osobou nemohl tedy žalovaný ohodnotit jako novou skutečnost uváděnou v nynějším řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný tedy nebyl povinen posuzovat opětovně z hlediska důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu či důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona. Pakliže žalobce namítal, že jeho situaci žalovaný na základě dostupných zpráv nehodnotil a nezabýval se změnami

v důsledku prohlubování autoritářského režimu ve Vietnamu, je tato námitka rovněž zcela nedůvodná a do značné míry nepřezkoumatelná, neboť v žalobě není jediná zmínka o tom, v čem by tyto změny měly konkrétně spočívat. Naopak informace o zemi původu žalobce, které si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil, nic nevypovídají o tom, že by ve Vietnamu došlo od doby posuzování předchozí žádosti žalobce k natolik podstatným změnám, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Za novou skutečnost není možno ani považovat namítané osobní poměry žalobce spočívající v tom, že má na území České republiky rodinu, tedy družku a nezletilou dceru. Tuto skutečnost žalobce uváděl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve své první žádosti a nejedná se tedy o skutečnost, kterou by žalovaný v nynějším řízení byl povinen hodnotit z hlediska ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Stejně tak žalovaný nebyl povinen posuzovat situaci žalobce z hlediska ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu. To, že výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, že v případě žalobce se nejedná o zvláštního zřetele hodné důvody, rozhodně nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, jak se žalobce mylně v žalobě domníval. K vytýkaným porušením správního řádu krajský soud uvádí, že jsou v žalobě uvedena do značné míry nekonkrétně, a proto i nepřezkoumatelně; s přihlédnutím k obsahu správního spisu k těmto žalobním výtkám krajský soud uvádí, že z něj žádné porušení žalobou citovaných ustanovení správního řádu nezjistil a že si naopak žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek informací o předchozím správním řízení ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, vycházel z údajů k nynější žádosti a z aktuálních informací o zemi původu žalobce.

10. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou podle shora citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
11. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 3. 2. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce